Ignác z Loyoly (1491 – 1556)

rodným jménem Íñigo López de Loyola se narodil v severním Španělsku (Baskicko) na hradě své rodiny. Prožil bezstarostné mládí (hry, šarvátky, rvačky, dobrodružství se ženami), až vážné zranění při válečném střetu s Francouzi ho přimělo ke zklidnění. Při uzdravování četl o životě Krista a příběhy svatých. V té době ještě snil o získání přízně jisté dámy, zároveň však již uvažoval o napodobení sv. Dominika a Františka z Assisi. Zde obdržel první lekci v rozlišování: postupně si totiž uvědomil, že romantické představy ho uspokojují jen v tu chvíli, kdy o nich sní, zatímco úvahy o napodobování svatých mu působí pokoj a radost stále. Po zotavení ze zranění se vydal do kláštera Monserrat, svůj meč odložil před sochou Panny Marie a celý rok se v blízké jeskyni Manresa cvičil v modlitbě zaměřené na život Krista. Zkušenosti si zapisoval a z tohoto zápisníku vznikla duchovní cvičení, exercicie, které mají sloužit k očistě ducha. Věřil, že má smysl podělit se o to, co sám z vlastní zkušenosti poznal. Cvičení dotvářel podle svých dalších zkušeností. Získal nové přátele (kněz Pierre Favre, František Xaverský, Diego Lainez), při studiích v Paříži přijal ze zbožné úcty k mučedníku a biskupu Ignáci z Antiochie jméno Ignác. „Přátelé v Pánu“, jak Ignác nazýval své společníky, se nakonecdostali do Říma, kde včetně Ignáce přijali kněžské svěcení. Zpočátku pomáhali nejchudším, učili mládež, vysluhovali svátosti a dávali Duchovní cvičení. Roku 1540 papež Pavel III. schválil Tovaryšstvo Ježíšovo (jezuité), jehož duchovním otcem a zakladatelem byl Ignác z Loyoly a které se rychle rozrůstalo a rozšířilo se po celém tehdy známém světě. V roce 1609 byl Ignác z Loyoly blahoslaven a v roce 1622 svatořečen.

Ignaciánská cesta

nás zve, abychom se vydali cestou, po které kráčel Ignác z Loyoly. Otevírá se nám v Duchovních cvičeních. Je to živá cesta, jejímž středem je Kristus, jenž se s námi setkává v našem všedním životě. Na cestě rozlišování poznáváme naše nejhlubší touhy.

Exercicie, **duchovní cvičení** (latinsky *Exercitia spiritualia*)

neboli **rekolekce** jsou formou duchovní formace. Jejich účelem je dojít prostřednictvím ztišení (někdy mlčení během celých exercicií), kontemplace (meditace) a modliteb prohloubení duchovního života jedince. Nejstarší duchovní cvičení jsou známa z dob mystiky 14.–15. století, v dnešní době jsou nejvíce provozována jezuity. Sv. Ignác z Loyoly, zakladatel jezuitského řádu, zavedl tzv. *velké* (třicetidenní) a malé exercicie (často týdenní). Kněží, řeholníci a řeholnice mají povinnost konat malé exercicie jednou za rok. Pro konání exercicií byly zřizovány exerciční domy .
Dnes funguje například exerciční dům Stojanov na Velehradě, nebo exerciční domy na Svaté Hoře, v Kolíně, v Českém Těšíně nebo v Hostýně. Také ve Štěkni je možno konat exercicie.
Vedoucí exercicií se označuje jako
exercitátor
, bývá jím zpravidla kněz.

Pastorace, pastorační činnost

"Pastorační péčí v širším slova smyslu rozumíme takové jednání s člověkem, ve kterém ho respektujeme v jeho jedinečnosti, přistupujeme k němu z pozice věřících křesťanů, doprovázíme ho v jeho obtížích, nemoci, utrpení či umírání a pomáháme mu k lidsky důstojnému zvládnutí jeho životní situace včetně smrti, a to na jemu dostupné úrovni víry s perspektivou jejího možného rozvoje.
Když pak mluvíme o pastorační péči v méně obvyklých situacích, máme tím na mysli situace, které leží za hranicemi základní běžné farní práce, tedy za hranicemi organizování pravidelných katechezí, vedení ke svátostem, utváření bohoslužeb a pobožností, duchovního vedení atd. Jde tedy o pastorační působení někdy v mezních situacích, jindy v obtížných a zátěžových situacích, které se vyskytují u křesťanů i nekřesťanů, ale které nejsou zcela běžné nebo příliš časté. Jde především o péči o jedince, někdy malou skupinu (rodinu). Ten, kdo pomáhá, bývá většinou jednotlivec, žijící v církvi." P. ing. Aleš Opatrný (podrobněji viz www.pastorace.cz)

Katecheze

"Katecheze je výchova dětí, mládeže a dospělých ve víře, která v sobě zahrnuje obzvláštní výuku křesťanského učení, podávanou zpravidla plynulým a soustavným způsobem, aby je tak uvedla do plnosti křesťanského života. Katecheze se člení ve vztahu k některým složkám pastoračního poslání církve, aniž by ji bylo možno za ně zaměnit. Jsou to složky, které mají katechetický ráz, připravují katechezi anebo z ní vyplývají: první z nich je hlásání evangelia neboli misionářské kázání s cílem vzbudit víru, dále pak hledání důvodů k víře, zkušenosti křesťanského života, slavení svátostí, začlenění do církevního společenství, apoštolské a misionářské vydávání svědectví o víře. Katecheze je těsně spojena s celým církevním životem. Závisí na ní podstatně nejen zeměpisné rozšíření církve a zvyšování počtu věřících, nýbrž též - mnohem více - vnitřní růst církve, její spolupráce s Božím plánem." (Katechismus katolické církve, čl. 5 - č. 7)